

Opmærksomhed paa, at dette er en Retning, hvori der virkelig er Aaledning til at gjøre Noget.

B. Christensen: Efter de Udtalelser, jeg tillod mig ved denne Sags 1ste Behandling, vil det være bekendt for Thingets ærede Medlemmer, at jeg med Hensyn til en vigtig Post af de her omhandlede, nemlig Statskassens Tilskud til Theatret og Capellet, til et Beløb af 65,000 Rd., har indtaget det Standpunkt, at jeg vil fraraade det høie Thing at gaae ind paa denne Bevilling. Jeg har antydet, at hvor smukt, tildeels nyttigt og stort Diemebed dermed end kan være, kan der dog efter min Opfattelse ikke tillægges det en saadan Betydning og Vigtighed, som et saa stort Tilskud involverer, saa at det under de nuværende Omstændigheder maatte forekomme mig at være ubilligt og næsten Uret imod den skatteydende Befolkning at paalægge dem at yde Bidrag af denne Størrelse til et saadant Institut, et Bidrag, der kun meget fjernt kommer den hele store Befolkning tilgode og for en væsentlig Deel maa opfattes som et Middel til at skaffe de bedre stillede Samfundsklasser i Hovedstaden en billigere Afgang til Nydelse end, naar de Bedkommende selv skulde betale for den. Jeg troer, at baade Statskassens og Skatteydernes Naar for Diebliffet opfordre til at være meget betænkelig ved at tilstaae et saadant Bidrag, og jeg har tillige antydet, at jeg ogsaa i den Maade, hvorpaa dette Institut er organiseret, og uden Tvivl tænkes opretholdt, nemlig som Statsanstalt, finder Grund til at antage, at det for en ikke ringe Deel vil og maa forsele det høie Maal, som dets Venner have stillet for det. Med disse Anskuelser har jeg meent allerede ved anden Behandling klart og simpelt at burde stille det Forslag, at det opførte Bidrag af 65,000 Rd. og den hele Conto skulde udgaae af Finantsloven. Jeg har gjort det, ikke blot fordi det er en streng Conseqvent af min Burdering af dette Forhold, men ogsaa og endnu mere fordi det forekommer mig betænkeligt at lade en Discussion og Afstemning om denne Post henstaae i længere Tid, hvorved den efter min

Opfattelse, naar den kom tilstede, vilde befinde sig under et Tryk, der for en stor Deel vilde vanskeliggjøre en fri Afstemning derover. Jeg antager nemlig, at ærede Medlemmer vilde have bemærket, at de Anmærkninger, der ledsage Finantsloven, simpelthen beraade sig paa Theatercommissionsens Betænkning og Udkastet til en Lov, som vil blive forelagt, og at denne Lov, imod hvilken jeg forøvrigt allerede har stemt med Hensyn til dens Dvergang til anden Behandling, befinder sig i et Udvalg, hvis Betænkning vi naturligviis vilde kunne imødeføe om føle Tid, men dog neppe saa tidligt, at det ikke skulde omtrent falde sammen med Finantslovens Slutning. Jeg finder nu, at det maa være ønskeligt for Alle i Thinget tidligt at lægge for Dagen den Retning, hvori deres Opfattelse af Forholdene og deres Stemmegivning vil gaae. Jeg anseer dette for at være af Betydning for Udvalget, men jeg troer ogsaa, at det vil være af sær Betydning for Regjeringen og navnlig for den høitærede Cultusminister; det er klart, at der fra Cultusministerens Side, som den øverste Bestyrer af dette Institut, vil være mange Forholdsregler at forberede og at udvirke Understøttelse til fra Rigsdagens Side, dersom det kommer dertil, at denne Anstalt skal nedlægges, og det er derfor forekommet mig, at det navnlig i den Henseende var godt, saa tydeligt som nogenlunde gjørligt her i Salen at bringe en Afstemning tilstede, der nogenlunde kunde vise Institutets Venner i og udenfor Regjeringen, hvor Stemningen her vil føre hen. Jeg har af dette Hensyn ikke indladt mig paa at formulere mit Forslag anderledes, end skeet er. Netop fordi Forslaget vil blive affstemt nu ved denne 2den Behandling, forekom det mig usfordøent og ubetimeligt, f. Ex. ved en Dealing, hygget paa Theatrets Regnskabsaar — thi dette er jo forfjelligt fra Finantsaaret — at antyde, hvorledes jeg tænkte mig, at Afslutningen af hele dette Forhold skulde kunne foregaae. Det er aabenbart ikke vor Sag her at vise, hvilken af flere Veie der maatte gaaes i den Retning, men der paahviler os uden Tvivl den Pligt, ikke saa seent at vise vor Villie — dersom Villien maatte gaae til, at Bevillingen nægtes — at der derved